אאאבאגאדאהאואזאחאטאיאךאכאלאםאמאןאנאסאעאףאפאץאצאקאראשאתא באבבבגבדבהבובזבחבטביבךבכבלבסבמבןבנבסבעבףבפבץבצבקברבשבתב גאגבגגגדגהגוגזגחגטגיגדגכגלגםגמגןגנגסגעגףגפגץגצגקגרגשגתג דאדבדגדדדהדודזדחדטדידדדכדלדםדמדןדנדסדעדףדפדץדצדקדרדשדתד האהבהגהדהההוהזהחהטהיהךהכהלהםהמהןהנהסהעהףהפהץהצהקהרהשהתה ואובוגודוהוווזוחוטויודוכולוםומוןונוסועוףופוץוצוקורושותו זאזבזגזדזהזוזזזחזטזיזךזכזלזםזמזןזנזסזעזףזפזץזצזקזרזשזתז תאחבחגחדחהחווזיחחחטחיחדחכחלחםחמחןחנחסחעחויחפחץחצחקחרחשחתח טאטבטגטדטהטוטזטחטטטיטדטכטלטםטמטןטנטסטעטףטפטץטצטקטרטשטתט יאיביגידיהיויזיחיטייידיכיליםימיןיניסיעיףיפיץיציקירישיתי דאדבדגדדדהדודידחדטדידדדכדלדםדמדודנדסדעדפדצדצדקדרדשדתד כאכבכגכדכהכוכזכחכטכיכךכככלכםכמכןכנכסכעכףכפכץכצכקכרכשכתכ לאלבלגלדלהלולזלחלטלילדלכלללםלמלןלנלסלעלףלפלץלצלקלרלשלתל םאסבסגסדסהסוסזסחסטסיסךסכסלסססמסןסנסססעסףספסץסצסקסרסשסתם מאמבמגמדמהמומזמחמטמימךמכמלמםמממןמנמסמעמףמפמץמצמקמרמשמתמ ואובוגודוהוווזוחוטויודוכולוםומווונוסועוףופוצוקורושותו נאנבנגנדנהנונזנחנטנינךנכנלנםנמנןנננסנענףנפנץנצנקנרנשנתנ סאסבסגסדסהסוסזסחסטסיסןסכסלסםסמסןסנסססעסףספסץסצסקסרסשסתס עאעבעגעדעהעועזעחעטעיעדעכעלעםעמעןענעסעעעףעפעץעצעקערעשעתע ףאףבףגףדףהףוףזףחףטףיףדףכףלףםףמףוףנףסףעףףפףץףצףקףרףשףתף פאפבפגפדפהפופזפחפטפיפךפכפלפספמפןפנפספעפףפפפץפצפקפרפשפתפ ץאץבץגץדץהץוץזץחץטץיץדץכץלץםץמץןץנץסץעץףץפץץץצץקץרץשץתץ צאצבצגצדצהצוצזצחצטציצךצכצלצםצמצןצנצסצעצףצפצץצצצקצרצשצתצ ηκητοριστορία το συσταστορία το συσταστορία το συσταστορία το συσταστορία το συσταστορία το συσταστορία το συσ רארברגרדרהרורזרחרטרירדרכרלרםרמרןרנרסרערףרפרץרצרקרררשרתר שאשבשגשדשהשושזשחשטשישךשכשלשםשמשןשנשסשעשףשפשץשצשקשרשששתש תאתבתגתדתהתותזתחתטתיתךתכתלתםתמתןתנתסתעתףתפתץתצתקתרתשתתת

> Hebrew height figures 1234567890 אלו ספרות בגובה העברית Latin height figures 1234567890 ואלו ספרות בגובה הלטינית

"כל ימי - כך מספר בנימין השלישי בעצמו - כל ימי נתגדלתי בק"ק בטלון, דמתקריא טונוידיבקה, בה היתה הור־ תי ולידתי, בה למדתי ודעה קניתי, ובה נשאתי, למזל־טוב, את זוגתי הצנועה מרת זלדה תחיה." בטלון היא עיר קטנה באחד המקומות הנשכחים מרגל אדם, ודבר אין לה כמעט עם הישוב, וכשיזדמן לשם פעמים אחד מעוב־ רי־דרך, משגיחים לו מן החלונות ומציצים מן החרכים, משתוממים ומשתאים: מי הוא זה ומאין זה, מה לו פה ומי לו פה, ולמה נתכוון בביאתו? מפני שביאה בעלמא בלא כלום אי אפשר, וכי לחנם נושא אדם את רגליו והולך ובא על לא דבר! מסתמא יש דברים בגו, ואין המקרה הזה אומר אלא דרשני - הבה נתחכמה לו!... והנה המוד לה וקול דברים ובטלונים נאספים - זה בא בחכמתו וזה בבקיאותו בהויות־העולם, ולהשערות וסברות אין קץ. ישישים עומדים ומספרים לדוגמא מעשה בפלוני ופלוני שנזדמנו לקק״ם בשנת כך וכך. מנבלים את פיהם במי־ לי־דבדיחותא, שהשתיקה יפה להן. הגברים מחזיקים איש בפאת־זקנו ומשחקים; זקנות עושות עצמן כועסות וגוערות בהלצנים בנזיפה וגיחוך כאחד; נשים צעירות משפילות ראשן, יד לפה ושוחקות בתרועה. השיחה בענין זה מתגלגלת מבית לבית, ככדור של שלג, ובדרך הלוכה היא מתגדלת יותר ויותר עד שהיא מתגלגלת ובאה ללשכת אחורי התנור בבית־המדרש, לאותו מקום שהוא מקלט לכל מיני שיחות וסודות בעסקי משפחה, במילי־דשמיא ובמילי־דעלמא - בעניני המדינות, בשומת עשרו של קורח ורכושו של רוטשילד ושאר הנגידים המפורסמים, ובס־ פורי־מעשיות על עשרת השבטים ועל ״היהודים האדמונים״ וכיוצא בהם - ושם יעיין בהם ועד מיוחד של בטלנים יהודים בעלי־צורה, שמפקירים נשיהם ובניהם ועוסקים בכל הענינים הללו באמת ואמונה, שלא על מנת לקבל שכר על טרחם ועמלם אפילו פרוטה אחת. מלשכת אותו בית־דין של מטה הענינים הולכים פעמים ועולים לבית־ דין של מעלה על האיצטבא העליונה בבית־המרחץ ונחתכים שם במותב פני העיר ובעלי־הבתים החשובים. התוגר כמעט שלא היה נפגע פעם אחת בישיבה של מעלה זו, ואלמלא פרקליטים אחדים שהיו לו שם אותה שעה מי יודע מה היה בסופו, ורוטשילד העלוב אף הוא כמעט שלא הפסיד בענין רע ממון הרבה, כדי עשרה או עשרים מיליון, ונעשה נס ונתגברה החמימות על האיצטבא העליונה בהיסח־הדעת והיתה שעת רצון לזכות אותו בריווח מרובה של אלפי־אלפים אדומים בבת־אחת!

ובעצמם בני העיר בטלון רובם ככלם אביונים גדולים וקבצנים נוראים, לא עליכם, אבל הכל מודים שהם אביונים שמחים, קבצנים טובי־לב, ובעלי־בטחון משונים. כשאתה שואל את הבטלוני: רבי יהודי, במה אתה עוסק וממה אתה ניזון? הוא עומד מבולבל ואינו יודע מה להשיב. ולאחר שנתישבה דעתו עליו הוא משיב לך בגמגום כהאי לישנא:

- ניזון, ממה אני ניזון, למשל? הבל הבלים! יש אלהים, אומר אני לך, למשל, היושב וזן את כל בריותיו בטובו הגדול. מזון לא חסר ואל יחסר לנו, אומר אני לך, למשל.
 - אף על פי כן עסקך במה? איזו אומנות או פרנסה מן הפרנסות בידיך?
- יהי שם ה' מבורך. אני, כשם שאני לפניך בקומתי וצביוני, למשל, מתנה טובה יש לי מאת השם יתברך: פרקי נאה וקולי נעים! והריני עובר לפני התבה ומתפלל מוספים בימים הנוראים באחת העירות בסביבה זו. מוהל אומן אני ונוקד מצות, שאין דוגמתי בעולם, ופעמים מזווג זווגים אני, גם אחוזת־עולם לי כמו שאתה רואה אותי, למשל מקום לשבתי בבית הכנסת. אגב יש עמי בביתי יהא נא הדבר כמוס עמנו מעט משקה, למשל, י"ש למכירה, שממשיך לי שפע פורתא, גם עז חולבת לי, אל תשלט בה עינא בישא, ואף היא תשפיע לי מעט מדדיה, וגם יש גואל קרוב לי בסביבה זו, איש אמיד ואדם חשוב, ואף הוא חונן ונותן, באונס או ברצון, וחוזר ונותן בשעת הדחק. וחוץ לזה אני אומר לך, למשל, הבורא יתברך שמו הוא אב הרחמים וישראל רחמנים בני רחמנים, אומר אני לך, למשל, ומה יתאונן אדם חי?...

אף על זה ראויים הבטלונים לשבח, שהם שמחים בחלקם ואינם מן המהדרין כל כך באכילה ובהלבשה. אפילו אם הקפוטה של שבת, למשל, קרועה ומדולדלת ושוליה מזוהמים בטיט - אין חוששין לכך, העיקר שהיא בגד משי ומבהקת, ואם היא נעשית ככברה קרעים־קרעים בכמה מקומות והעור מציץ בהם, מה איכפת לנו, ולמאי נפקא מינה? מי פתי יעמד ויסתכל בזה? ולא יהא זה כ״פיאַעטס״ – במה גרע כחו של עור־הגוף מעקבות מגולין, וכי תפוח־עקבו של אדם לאו עור ובשר הוא? פת קיבר ותבשיל של גריסין למי שיש לו - סעודה מספקת וטובה היא, ואין צורך לומר "חלה" של סולת נקיה עם צלי "רוסילפלייש" בערב־שבת, למי שזוכה לכך, זהו ודאי מאכל מלכים, שאין בעולם יפה ממנו. וכשאתה עומד לפניהם ומספר, למשל, בשאר מטעמים ומיני מזונות, מלבד דגים ורוטב וצלי־קדירה ולפת, הרי דבריך נראים להם תמוהים ומשונים, וכל אחד מלגלג ואומר בדברי־חידודין כאלו אתה שוטה ומשטה בהם בדברי־הבאי - עורבא פרח, שכוי פרח באויר והטיל ביצה! חרוב שניטל לברכה בחמשה עשר בשבט, זהו אצלם המשובח בפירות הארץ, שאין כיוצא בו. כיון שרואים אותו - זכר ארץ־ישראל לפניהם בא, מסתכלים ומסתכלים בו ונאנחים, עיניהם ליה ואומרים: הוי, ותוליכנו, אבינו אב הרחמן, קוממיות - קוממיות בכל דקדוקיה וכונותיה, לארצנו - שהחרובין מאכל עזים שם... ומעשה אדם מישראל, שהביא פעם אחת למקוד מנו תמר, ויהי לפלא, והיו כל בני העיר, למקטנם ועד גדולם, רצים לראותו. נטלו את החומש והראו בו באצבע, שהתמר, תמר זה, כתוב בתורה! אטו מילתא זוטרתא היא, זה התמר הרי הוא מארץ־ישראל!... הביטו לו וארץ־ישראל נצנצה במחזה לנגד פניהם: הנה עוברים את הירדן! הנה מערת המכפלה! הנה קבר רחל אמנו! הנה כותל־מערבי! הנה טובלים ושולקים ביצים בחמי־טבריא! הנה עולים על הר־הזיתים, אוכלים חרובים ותמרים עד בלי די, ונותנים לתוך הכלים מלא חפנים מעפר הארץ!... אוי, אוי, היו נאנחים, ועיניהם מקור דמעה.

ְנַיְהִי הַיּוֹם וַיִּשְׁכַּב שְׁלֹמֹה תַּחַת תְּאָנָה בְנֵנּוֹ, לָנוּם אֶת־תְּנוֹמֶת הַצְּהָרִים, וּשְׁנִי וּוֹמְנַפְּנְפִים בִּמְנִיפוֹת, לְהָשִׁיב מֵעֶלָיו אֶת־הַזְּבוּבִים. וַיְהִי אַךְ גָאֶחְזוּ שְׁמוּרוֹת אֵינִי הַמֶּלֶךְ וַתַּעֲבֹר דְּבוֹרָה מְטְרָאֲשׁוֹתָיו וּמְנַפְּנְפִים בִּמְנִיפוֹת, לְהָלִי אֶת־הַזְּבוּבִים. וַיְּהִי אַךְ הָמֶלֶךְ וַתַּעַקְצְהוּ. וַיִּיקַץ שְׁלֹמֹה וַיִּתַּר מִמְּקוֹמוֹ. וַיְבַקֵּשׁ שְׁלֹמֹה וַזִּיתַר אַפּוֹ. כִּי חַד הַכְּאֵב מְאֹד - כְּפִי הַמֵּאֲכֶלֶת! וְנַם אַפּוֹ בָצֵק וַיָּאְדַּם כְּרמוֹן. וַיְבַקֵּשׁ שְׁלֹמֹה וַוֹּעֲלֶם. נְיִבְּקְשׁ שְׁלֹמֹה הַבָּלְים בְּמְלִבְי וְנָבְה מִנְנַעְ לְנָצֵע לְנָצֵע לְנָצֵע לְנָצֵע לְנָבְיוֹ הַפְּמוֹת הַבְּקוֹנוֹן וְנִבְּה מִנְנַע לְנָצְע לְנָצֵע לְנָצֵע לְנָצִע לְנָצִע לְנָבִי עִד הֵּיוֹתוֹ כְקשׁוּא. וַיִּזְעף לֵב הַמֶּלֶךְ בְּקְבּוֹ וְכָּל־פָּנִיוֹ הָפְּכוּ חִצְּב הְמוּשִׁלְ וֹבְעָב הְמִּלֶב וֹ וְבָּבְיוֹ הָפְּכוֹ חְצָעְה בְּנִי וְבָּבְּחוֹשִׁים וְאֶת־כָּל־הַבְּקוֹת הַדַּקּוֹת מְן הַדַּקּוֹת מְן הַדָּקוֹת אֲשֶר בְּנֵל וּאֲשֶר בְּכָל־הַבְּלּהוֹעִיוּה וְבָּלְרוֹתֵיהם וְמֶתְרֹבִים וְבְּרוֹמִיהָם וְבָּלְרוֹתְיהם לְבָּלְרוֹת וְהַדְּפוֹל וְבָּלְרוֹת מְחָבוֹת הְבָּקוֹת הְבָּלְרוֹת הְבָּלְרוֹת הְם בְּלִינִית וְבָּלְרוֹת הְבְּלִיי בְּעְבְּחוֹי בְּבְּבוֹי הְבְּלְרוֹת הְבְּלְרוֹת הְבְּלְרוֹת וְבְּלֵית וְבְּלִית וְבְלֵית בְּבְלֹית הְבְּלִי בְּמִלְית הְבְּלְבִי בְּהוּלִים וְבָלֶכִים בְּמִבּית הְבְּלִי בְּבִּבְיתוֹ בְּבְּלְבִית בְּבְלִית וְבָּלְבִית בְּבִי הַבְּבִּית הְבָּבְית בְּמִיבּית הְשָבְבּית בְּבִי הַבְּמִילוֹם בְּבְּרוֹב וּבְעְרוֹים לְבָלְיבִית וְבְּלְבִית בְּבִי בְּעְבְּבִית הַשְּבִּית בְּבִי הַבְּבְנִיוֹ בְּנְבִי בְּהוּלִית מְרָבְיְבְים בְּנִבְיתוּ בְּבְבְית בְּבְיבוֹת הַילְיתוֹים בְעְבִים בְּבְילוֹית הְבְיבוּית וְבְּבְבּית בְּבְי הְבְּבְיתוֹים וְנִילְבְים בְּמִבְיתוּ בְּבְבְבּבוּת בְּבְבּית בְּיבְבְית בְּבְבְּבְיתוֹם בְּבְּבְיתוֹים בְּבְיבְבוּת בְּבְּבְית בְבְיבְית בְּבְבְית בְּבְבּבוּת בְּבְבּבּית בְּבְבְיתוּבְבּבּל בְּבְבְּבְיתְבְּבְית בְּבְבְּבְית בְּבְבְית בְּבְּבְים בְּבְּבְבְיים בְּבְבְּבְית בְּבְבְיים בְּבְבְבְיתוֹם בְּבְבְּבְיב בְּבְבְילְי

ּוְהַמֶּלֶדְ בַּחַרוֹת אַפּוֹ רָקַע בְּרֶגֶל וַיִּקְרָא:

״ַנִס!״

וְדִמְמַת אֱלֹהִים נָפְלָה פִתְּאם בְּכָל־הַמַחֲנוֹת. אֵין נוֹדֵד כָּנָף וּמְזַמְזֵם. אָז הִכִּירוּ וַיֵּדְעוּ כֻלָּם כִּי אָכֵן גָּדוֹל וְעָצוּם הָאַף, עָצוּם וְרַב עַד מָאד.

ּוְאַף הַמֶּלֶךְ פָּשָּׁה בִּינָתַים הוֹסֵף וּפָשֹׁה וַיְהִי כְּנֹאד מְמֻלֶּא עַד שֹּפָתוֹ חַדוּדֵי זְכוּכִית וּמְחָטִים דַּקִּים וְלוֹהֲטִים הַבּּוֹקְעִים לָצֵאת. וַיִּצְעַק הַמֶּלֶךְ בִּכְאֵבוֹ וּבַחֲמַת אַפּוֹ הַבּוֹעֵר:

״מִי בָכֶם בֶּן הַבְּלִיַעל אוֹ בַּת נַעֲוַת הִמַּרְדּוּת אֲשֶׁר מְלָאוֹ לִבּוֹ, אוֹ מְלָאָה לִבָּהּ, לַעֲשׁוֹת לַמֶּלֶדְ כֹּה!״

ּוֹבֶאֱמוֹר הַמֶּלֶךְ ״כֹּה!״ וַיַּגַּע בֹּהֶן יָדוֹ אֶל הַנֹאד, כְּמַרְאֶה בְאֶצְבַּע: רְאוּ, מָה עֹוַלַלְתֶּם לַמֶּלֶךְ!

ֶרֶגַע הֶחֱרִישׁוּ הַדְּבוֹרִים, כִּי נִדְהַמוּ מְאֹד מִפַּחד הַמֶּלֶךְ וְגַעֲרֶתוֹ; וְאוּלָם בָּרֶגַע הַשֵּנִי הִתְּאוֹשְׁשוּ מְעַט, וַתַּעֲבֹר הֶמְיָה חֲרִישִׁית מִמַּחֲנֶה אֶל מַחֲנֶה, הֶמְיַת מְבוּכָה וְתִמְהוֹן לֵבָב; הוֹי, הוֹי, מִי וָמִי עָשָׂה אֶת הַתּוֹעַבָּה? מִי הוּא זְ־זְּ־זֶה וְאֵי־זְ־ זְ־זֵה הוּא?

ּוְעַד הֵם מְזַמְזְמִים חֶרֶש וּדְבוֹרָה קְטַנָּה הִתְנַשְּׁאָה מִקֶּרֶב הַמַּחֲנֶה, וַתִּישַׁר וַתָּעָף עַד לִפְנֵי הַמֶּלֶדְ וַתַּעֲמֹד וַתֹּאמֵר: ״הִנְנִי בְיָדְדְ, אֲדוֹנִי הַמֶּלֶדְ! אָלֹכִי הַחוֹטֵאת!״

״אַתְּ?! – נָהַם שְׁלֹמֹה כַכְּפִיר וְאַפּוֹ כְּלַפִּיד יִבְעָר – עַל אַף הַמֶּלֶדְ? וְלֹא יָגֹרְתְּ מִפְּנֵי הָאַף?״

״אַל בְּאַף, אֲדוֹנִי הַמֶּלֶדְ! חָלִיָּלה לְבַת אֲמָתְדְּ מִפְּגֹע בְּזָדוֹן בְּאַף מְשִׁיחַ יְיָ, כִּי רַק מֵאנֶלֶת וִּמִבְּלִי דַעַת. וַאֲנִי דְבוֹרָה קְטַנָּה וְרַכָּה, יָמֵי מִסְפָּר, וּסְכָלָה, סְכָלָה אֲנִי מְאֹד. לֹא לָמַדְתִּי עוֹד דַּעַת לְהַבְּחִין בֵּין אַף לְצָרְח וּבִין אַף לְאַף. וְאַף כִּי אַף אֲדוֹנִי הַמֶּלֶדְ, אֲשֶׁר רֵיחַ לו כְּשׁוֹשָׁן וּמַרְאֵה לוֹ כְּתַפּוּחַ. הֲתָחָשֵׁב לִדְבוֹרָה בַּת לֹא בִּינוֹת לְחַפָּאת, אִם בְּשׁוּטָהּ אַחֲרֵי עִינֶיהָ חָמְדָה רָגַע אֶחָד בְּלִבָּה אַף נֶּחְדָּר וּמְפֹּאָר כָּזֶה, וַתַּעִט אֵלָיו לָמֹץ מִמֶּנּוּ קֹרֶט צוּף?״

בְּחֹמֶץ פְּנֵי הַמֶּלֶדְ נִגְלוּ כֹּה וָכֹה שְׁנַיִּם שְׁלֹשָׁה צִחְצוּחֵי דְבַש וַחֲצִי רֶגַע נִדְמָה כִּי בְאֶחָד מִן הַקְּמָטִים הַדַּקִים אֲשֶׁר מִסְּבִיב לְזָוִיוֹת שְׂפָתָיו כְּאִלוּ חָתְרָה לַעֲלוֹת גַּם בַּת־בַּת־שְׁחוֹק כָּל־שֶׁהִיא. אֵין זֹאת כִּי אִם יָשְׁרָה בַּת־הַדְּבוֹרָה הֶחָרוּצָה בְּעֵינֵי הַמֶּלֶדְ. וְאוּלֶם הַמֶּלֶדְ זָכַר כְּרָגַע אֶת־עֻזוּז אַפּוֹ וַיִּרְעַם פְּנָיו וַיֹּאמַר:

״וּמַה בְפִידְ עוֹד, הַפּוֹחֶזֶת? רוֹאֶה אֲנִי כִּי שְּׁפָתֵדְ אִתָּדְ. אֵין זֹאת כִּי אִם לָקַחַתְּ אֶת־לְשׁוֹנֵדְ מִזְּקֶנְתֵּדְ אֵשֶׁת לַפִּידוֹת, מְנוּחָתָה כַּבוֹד.״

וְהַדְבוֹרָה הוֹסִיפָּה אֹמֶץ וַתְּדַבֵּר:

״ְלָלּוּ יְהִי כִּי חָטָאתִי, הַאֵּין תִּפְאֶרֶת מְלָכִים נְשֹׁא פֶשַׁע? תִּקְטַן וְתִּצְעַר נָא אֵפוֹא הַיּוֹם הַזֶּה בְּעִיגִי הַמֶּלֶדְ גַּם חַפַּאת בַּת אֲמָתְדְ הַדַּלָּה כִּקְטֹן שִׁכְלָה וּּכְצְעֹר יָמֶיהָ וְהַאֲרַכְתָּ לָהּ אֶת־אַפְּדְ אַדְ הַפּּעַם. וּמִי יוֹדֵע אִם לֹא יָבֹא יוֹם וּמָצָא אֲדוֹנִי הַמֶּלֶדְ חֵפֶץ וּמוֹעִיל גַּם בִּקְטַנַּת אֶרֶץ כָּמוֹנִי וַהֲשִׁיבוֹתִי גְמוּל לַאֲדוֹנִי הַמֶּלֶדְ.״

עוד הַדָּבָר בְּפִי הַמֶּלֶךְ וְהַדְּבוֹרָה הַקְּטַנָּה פָּרְשָׂה כְּנָפַיִם וְאֵינֶנָּה.

ּוְאוּלָם הַפֶּלֶדְ כַּאֲשֶׁר הֵחֵל לִצְחוֹק, צָחוֹק צָחַק עַד אֵין כֹּחַ, וַיּתְנוֹדֵד כְּלוּלָב בְּיַד מְנַעְנְעוֹ מֵרֹב צְחוֹק, וּבְתִּתּוֹ יָדָיו עַל חֵלֶצֵיו קָרָא:

״הוֹי, הוֹי, סַמְּכוּנִי בָּאֲשִׁישׁוֹת! רַפְּדוּנִי בַּתַּפּוּחִים! הַשְּׁמַעְתֶּם? הִיא תָּשִׁיב גְמוּל לַמֶּלֶדְ!...״

ָרָטוֹב לֵב הַמֶּלֶך בִּצְחוֹקוֹ, וַיּשָּׁא גַם לְכָל־הַדְּבוֹרִים בַּצְבוּר הַדְּבוֹרָה הַקְּטַנָּה בַּת הַחַיִּל וַיְּשַּלְּחֵן מֵעָלָיו בְּשָׁלוֹם. וְהַמֶּלֶךְ מָרַח בַּצְצַת הָרוֹפְאִים עַל אַפּוֹ אֶת־אֲשֶׁר מָרַח, וַיִּרֶפֵּא, וַיָּשָׁב אַפּוֹ וַיְהִי כְּבָרְאשׁוֹנָה. וּבְרֹב הַיָּמִים וְלֹא זָכַר הַמֶּלֶך אֶת־בַּת הַדְּבוֹרִים וַיִּשְׁכָּחָנָה.

David Hofshi Medium

אאאבאגאדאהאואזאחאטאיאדאכאלאםאמאןאנאסאעאףאפאץאצאקאראשאתא באבבבגבדבהבובזבחבטביבךבכבלבםבמבןבנבסבעבףבפבץבצבקברבשבתב גאגבגגגדגהגוגזגחגטגיגדגכגלגםגמגןגנגסגעגףגפגץגצגקגרגשגתג דאדבדגדדדהדודזדחדטדידןדכדלדםדמדןדנדסדעדףדפדץדצדקדרדשדתד האהבהגהדהההוהזהחהטהיהךהכהלהםהמהןהנהסהעהףהפהץהצהקהרהשהתה ואובוגודוהוווזוחוטויודוכולוםומוןונוסועוףופוץוצוקורושותו זאזבזגזדזהזוזזזחזטזיזךזכזלזםזמזןזנזסזעזףזפזץזצזקזרזשזתז חאחבחגחדההחוחזהחחטחיהדחכחלהםחמהןחנחסחעהףחפחץהצחקחרהשחתה טאטבטגטדטהטוטזטחטטטיטדטכטלטםטמטןטנטסטעטףטפטץטצטקטרטשטתט יאיביגידיהיויזיחיטייידיכיליםימיןיניסיעיףיפיץיציקירישיתי דאדבדגדדדהדודזדחדטדידדדכדלדםדמדודנדסדעדףדפדץדצדקדרדשדתד כאכבכגכדכהכוכזכחכטכיכךכככלכםכמכןכנכסכעכףכפכץכצכקכרכשכתכ לאלבלגלדלהלולזלחלטלילדלכלללםלמלןלנלסלעלףלפלץלצלקלרלשלתל מאמבמגמדמהמומזמחמטמים דמכמלמם ממון מנמס מעמף מפוץ מצמק מרמש מתמ מאמבמגמדמהמומזמחמטמימךמכמלמםמממןמנמסמעמףמפמץמצמקמרמשמתמ ואובוגודוהוווזוחוטויודוכולוםומווונוסועוףופוץוצוקורושותו נאנבנגנדנהנונזנחנטנינךנכנלנםנמנןנננסנענףנפנץנצנקנרנשנתנ סאסבסגסדסהסוסזסחסטסיסךסכסלסםסמסןסנסססעסףספסץסצסקסרסשסתס עאעבעגעדעהעועזעחעטעיעדעכעלעםעמעןענעסעעעףעפעץעצעקערעשעתע ףאףבףגףדףהףוףזףחףטףיףדףכףלףםףמףוףנףסףעףףפףץףצףקףרףשףתף פאפבפגפדפהפופזפחפטפיפדפכפלפספמפןפנפספעפףפפפץפצפקפרפשפתפ ץאאָבץגץדץהץווּץזץחץטץיץדאַכאַלץםץמאַןןינאַסאָעץףאַפאַץאַצאָקאָרץשאַתץ צאצבצגצדצהצוצזצחצטציצךצכצלצםצמצןצנצסצעצףצפצץצצצקצרצשצתצ קאקבקגקדקהקוקזקחקטקיקדקכקלקםקמקןקנקסקעקףקפקץקצקקקרקשקתק רארברגרדרהרורזרחרטרירדרכרלרםרמרןרנרסרערףרפרץרצרקרררשרתר שאשבשגשדשהשושזשחשטשישךשכשלשםשמשןשנשסשעשףשפשץשצשקשרשששתש תאתבתגתדתהתותזתחתטתיתדתכתלתםתמתותנתסתעתףתפתץתצתקתרתשתתת

> Hebrew height figures 1234567890 אלו ספרות בגובה העברית Latin height figures 1234567890 ואלו ספרות בגובה הלטינית

״כל ימי - כך מספר בנימין השלישי בעצמו - כל ימי נתגדלתי בק״ק בטלון, דמתקריא טונוידיבקה, בה היתה הורתי ולידתי, בה למדתי ודעה קניתי, ובה נשאתי, למזל־טוב, את זוגתי הצנועה מרת זלדה תחיה." בטלון היא עיר קטנה באחד המקומות הנשכחים מרגל אדם, ודבר אין לה כמעט עם הישוב, וכשיזדמן לשם פעמים אחד מעוברי־דרך, משגיחים לו מן החלונות ומציצים מן החרכים, משתוממים ומשתאים: מי הוא זה ומאין זה, מה לו פה ומי לו פה, ולמה נתכוון בביאתו? מפני שביאה בעלמא בלא כלום אי אפשר, וכי לחנם נושא אדם את רגליו והולך ובא על לא דבר! מסתמא יש דברים בגו, ואין המקרה הזה אומר אלא דרשני - הבה נתחכמה לו!... והנה המולה וקול דברים ובטלונים נאספים - זה בא בחכמתו וזה בבקיאותו בהויות־העולם, ולהשערות וסברות אין קץ. ישישים עומדים ומספרים לדוגמא מעשה בפלוני ופלוני שנזדמנו לקק״ם בשנת כך וכך. מנבלים את פיהם במילי־דבדיחותא, שהשתיקה יפה להן. הגברים מחזיקים איש בפאת־זקנו ומשחקים; זקנות עושות עצמן כועסות וגוערות בהלצנים בנזיפה וגיחוך כאחד; נשים צעירות משפילות ראשן, יד לפה ושוחקות בתרועה. השיחה בענין זה מתגלגלת מבית לבית, ככדור של שלג, ובדרך הלוכה היא מתגדלת יותר ויותר עד שהיא מתגלגלת ובאה ללשכת אחורי התנור בבית־המדרש, לאותו מקום שהוא מקלט לכל מיני שיחות וסודות בעסקי משפחה, במילי־דשמיא ובמילי־דעלמא - בעניני המדינות, בשומת עשרו של קורח ורכושו של רוטשילד ושאר הנגידים המפורסמים, ובס־ פורי־מעשיות על עשרת השבטים ועל "היהודים האדמונים" וכיוצא בהם - ושם יעיין בהם ועד מיוחד של בטלנים יהודים בעלי־צורה, שמפקירים נשיהם ובניהם ועוסקים בכל הענינים הללו באמת ואמונה, שלא על מנת לקבל שכר על טרחם ועמלם אפילו פרוטה אחת. מלשכת אותו בית־דין של מטה הענינים הולכים פעמים ועולים לבית־ דין של מעלה על האיצטבא העליונה בבית־המרחץ ונחתכים שם במותב פני העיר ובעלי־הבתים החשובים. התוגר כמעט שלא היה נפגע פעם אחת בישיבה של מעלה זו, ואלמלא פרקליטים אחדים שהיו לו שם אותה שעה מי יודע מה היה בסופו, ורוטשילד העלוב אף הוא כמעט שלא הפסיד בענין רע ממון הרבה, כדי עשרה או עשרים מיליון, ונעשה נס ונתגברה החמימות על האיצטבא העליונה בהיסח־הדעת והיתה שעת רצון לזכות אותו בריווח מרובה של אלפי־אלפים אדומים בבת־אחת!

ובעצמם בני העיר בטלון רובם ככלם אביונים גדולים וקבצנים נוראים, לא עליכם, אבל הכל מודים שהם אביונים שמחים, קבצנים טובי־לב, ובעלי־בטחון משונים. כשאתה שואל את הבטלוני: רבי יהודי, במה אתה עוסק וממה אתה ניזון? הוא עומד מבולבל ואינו יודע מה להשיב. ולאחר שנתישבה דעתו עליו הוא משיב לך בגמגום כהאי לישנא:

- ניזון, ממה אני ניזון, למשל? הבל הבלים! יש אלהים, אומר אני לך, למשל, היושב וזן את כל בריותיו בטובו הגדול. מזון לא חסר ואל יחסר לנו, אומר אני לך, למשל.
 - אף על פי כן עסקך במה? איזו אומנות או פרנסה מן הפרנסות בידיך?
- יהי שם ה' מבורך. אני, כשם שאני לפניך בקומתי וצביוני, למשל, מתנה טובה יש לי מאת השם יתברך: פרקי נאה וקולי נעים! והריני עובר לפני התבה ומתפלל מוספים בימים הנוראים באחת העירות בסביבה זו. מוהל אומן אני ונוקד מצות, שאין דוגמתי בעולם, ופעמים מזווג זווגים אני, גם אחוזת־עולם לי כמו שאתה רואה אותי, למשל מקום לשבתי בבית הכנסת. אגב יש עמי בביתי יהא נא הדבר כמוס עמנו מעט משקה, למשל, יי"ש למ־כירה, שממשיך לי שפע פורתא, גם עז חולבת לי, אל תשלט בה עינא בישא, ואף היא תשפיע לי מעט מדדיה, וגם יש גואל קרוב לי בסביבה זו, איש אמיד ואדם חשוב, ואף הוא חונן ונותן, באונס או ברצון, וחוזר ונותן בשעת הדחק. וחוץ לזה אני אומר לך, למשל, הבורא יתברך שמו הוא אב הרחמים וישראל רחמנים בני רחמנים, אומר אני לך, למשל, ומה יתאונן אדם חי?...

אף על זה ראויים הבטלונים לשבח, שהם שמחים בחלקם ואינם מן המהדרין כל כך באכילה ובהלבשה. אפילו אם הקפוטה של שבת, למשל, קרועה ומדולדלת ושוליה מזוהמים בטיט - אין חוששין לכך, העיקר שהיא בגד משי ומבהקת, ואם היא נעשית ככברה קרעים־קרעים בכמה מקומות והעור מציץ בהם, מה איכפת לנו, ולמאי נפקא מינה? מי פתי יעמד ויסתכל בזה? ולא יהא זה כ״פיאַעטס״ – במה גרע כחו של עור־הגוף מעקבות מגולין, וכי תפוח־ עקבו של אדם לאו עור ובשר הוא? פת קיבר ותבשיל של גריסין למי שיש לו - סעודה מספקת וטובה היא, ואין צורך לומר "חלה" של סולת נקיה עם צלי "רוסילפלייש" בערב־שבת, למי שזוכה לכך, זהו ודאי מאכל מלכים, שאין בעולם יפה ממנו. וכשאתה עומד לפניהם ומספר, למשל, בשאר מטעמים ומיני מזונות, מלבד דגים ורוטב וצלי־ קדירה ולפת, הרי דבריך נראים להם תמוהים ומשונים, וכל אחד מלגלג ואומר בדברי־חידודין כאלו אתה שוטה ומשטה בהם בדברי־הבאי - עורבא פרח, שכוי פרח באויר והטיל ביצה! חרוב שניטל לברכה בחמשה עשר בשבט, זהו אצלם המשובח בפירות הארץ, שאין כיוצא בו. כיון שרואים אותו - זכר ארץ־ישראל לפניהם בא, מסתכלים ומסתכלים בו ונאנחים, עיניהם ליה ואומרים: הוי, ותוליכנו, אבינו אב הרחמן, קוממיות - קוממיות בכל דק־ דוקיה וכונותיה, לארצנו - שהחרובין מאכל עזים שם... ומעשה אדם מישראל, שהביא פעם אחת למקומנו תמר, ויהי לפלא, והיו כל בני העיר, למקטנם ועד גדולם, רצים לראותו. נטלו את החומש והראו בו באצבע, שהתמר, תמר זה, כתוב בתורה! אטו מילתא זוטרתא היא, זה התמר הרי הוא מארץ־ישראל!... הביטו לו - וארץ־ישראל נצנצה במחזה לנגד פניהם: הנה עוברים את הירדן! הנה מערת המכפלה! הנה קבר רחל אמנו! הנה כותל־מערבי! הנה טובלים ושולקים ביצים בחמי־טבריא! הנה עולים על הר־הזיתים, אוכלים חרובים ותמרים עד בלי די, ונות־ נים לתוך הכלים מלא חפנים מעפר הארץ!... אוי, אוי, היו נאנחים, ועיניהם מקור דמעה.

וַיְהִי הַיּוֹם וַיִּשְׁכֵּב שְׁלֹמֹה תַּחַת תְּאֵנָה בְגַנּוֹ, לָנוּם אֶת־תְּנוּמַת הַצְּהֲרַיִם, וּשְׁנֵי שׁוֹמְרֵי רֹאשׁוֹ עוֹמְדִים עָלָיו דּוּמֶם מְרַאֲשׁוֹתִיו וּמְנַפְּנְפִים בִּמְנִיפוֹת, לְהָשִׁיב מֵעָלָיו אֶת־הַזְּבוּבִים. וַיְהִי אַךְ נָאֶחְזוּ שְׁמוֹרוֹת צִינִי הַמֶּלֶךְ וַתַּצְבֹר דְּבוֹרָה קְטַנָּה מְשׁוֹטֶטֶת, וְהִיא לֹא הִשְׁנִּיחָה בַמְנִיפוֹת, וַתָּרֵד וַתִּשָׁב עַל אַף הַמֶּלֶךְ וַתַּעַקְצֵהוּ. וַיִּיקֵץ שְׁלֹמֹה וַיִּתַר אֶתּר אֲשֶׁר נַצְשָׁה לוֹ, וַיִּחַר אֵפּוֹ. כִּי חַד הַכְּאֵב מְאֹד - כְּפִי הַמַּאֲכֶלֶת! וְגַם אַפּוֹ בָצֵק וַיֶּאְדַם כְּרְמוֹן. וַיְבַקֵש שְׁלֹמֹה אֶת־בַּת הַמֶּרִי לְנַסְרָה כִּזְדוֹנָה; וַיְחַפֵּשׁ וְיְמַשִּׁשׁ - וְאֵינֻנָּה, כִּי עַד כֹּה ועַד כֹּה וְהַפּוֹחֶזֶת נִמְלְטָה עַל נַפְשָׁה וַתִּעֻלֵם. הַמּרִי נִוֹדְנָּוֹ תִּוֹפִם וִצְבָה מִרְגָּע לְרָגִע, וִיִּפְרֵץ לְרֹב, עָד הִינְתוֹ כְּשִׁיּא. וִיִּיִם לְּ

ַּיָּבֶּרְ רְּבֶּרְ רְּבְּרִוּ בְּרִוּלְיְהָהֶטֵּהַ וְצָבֶה מֵּרֶגַע לְרָגַע, וַיִּפְּרֹץ לֻרֹב, עַד הֵיוֹתוֹ כְקשׁוּא. וַיִּיְעַף לֵב הַמֶּלֶדְ בְּקְרְבּוֹ וְכָל־פָּנָיו הָפְּכוּ חֹמֶץ.
אָז יְצֵנֶה הַמֶּלֶדְ פַּחֲמָתוֹ לְהַבְּהִיל אֵלָיו אֶת־כָּל־הַדְּבוֹרִים וְאֶת־כָּל־הַצְּרָעִים וְאֶת־כָּל־הַגּּזִים וְאֶת־כָּל־הַצִּתוּשִׁים וְאֶת־כָּל־הַבּּקוֹת הַדַּקוֹת הַדַּקוֹת מִן הַדַּקוֹת אֲשֶר בְּנֵנּוֹ וְאֲשֶר בְּכָל־סְבִיבוֹתָיו, הַקְּרוֹבִים וְהָרְחוֹקִים.
הַיָּבְחוּשִׁים וְאֶת־כָּל־הַבָּקוֹת הַדַּקוֹת וְהַדָּקוֹת מִן הַדַּקוֹת אֲשֶר בְּנֵנּוֹ וְאֲשֶר בְּכָל־סְבִיבוֹתָיו, הַקְּרוֹבִים וְהָרְחוֹקִים.
וַיֶּהֶרְדוּ מִקְנֵיהֶם וּמִּכּוְרוֹתִיהֶם כָּל־הַדְּבוֹרִים וְכָּל־הַצְּרָעִים וְכָּל־הַיַּתוּשִׁים וְכָל־יֻבֶּר בְּנִי הַצַּמְוֹל מִינִיהֶם, וַיְּלְבָּה מַלְכָּה בְּבֹּלְיתוּ מַחֲנוֹת מַחֲנוֹת, הַמוֹנִים הְמוֹנִים, כְּכוֹכְבֵי הַשְּּמִיים לָרב, מַלְכָּה מִּלְכָּה מַלְכָּה מְבְּבָּה מְשְׁבָּה מְחָנוֹת בְּחַנִית, וְכָלֶם בּוֹב וּמְרָחוֹק, וַיִּלְם בְּהוּלִים, וְכָלֶם מְזִמְוֹת, וְכָלֶם מְזִמְיִם, וְכָלֶם מִיּמְלְיִם, וְכָלֶם מִוֹמִים, וְכָלֶם מִּוֹנִית, וְכָלֶם הוֹמִים, וְכָלֶם מְזִמְיִמִים, וְכָלֶם שׁוֹקְמִים, מִלְּתָב, מִשְׁבָּלִים, מִיּבְילִים, וְכָלֶם הוֹמִים, וְכָלֶם מְיִבְּלְתִּה בְּחָב, מִילְבְּיִם בְּבּלּר. מַבְּרָנִים, וְכָלֶם בּהוּלִים, וְכָלֶם הוֹמִים, וְכָלֶם מְזִמְיִמִים, וְכָלֶם שׁוֹקְמִים, מִשְׁתָּה וֹעֵל מֵה־זּיְדָּה.

ּוָהַפֶּלֶדְ בַּחֲרוֹת אַפּוֹ רָקַע בְּרָגֶל וַיִּקְרָא:

״נָס!״

וְדִמְמַת אֱלֹהִים נָפְלָה פִּתְאֹם בְּכָל־הַמַּחֲנוֹת. אֵין נוֹדֵד כָּנָף וּמְזַמְזֵם. אָז הִכִּירוּ וַיֵּדְעוּ כֻלָּם כִּי אָכֵן גָּדוֹל וְעָצוּם הָאַף, עָצוּם וְרַב עַד מָאד.

ּוְאַף הַמֶּלֶךְ פָּשָׁה בִּינָתַים הוֹסֵף וּפָשֹׁה וַיְהִי כְּנֹאד מְמֻלֶּא עַד שֹׁפָתוֹ חַדוּדֵי זְכוּכִית וּמְחָטִים דַּקִּים וְלוֹהֲטִים הַבּּוֹקְעִים לָצֵאת. וַיִּצְעַק הַמֶּלֶךְ בִּכְאֵבוֹ וּבַחֲמַת אַפּוֹ הַבּוֹעֵר:

״מִי בָכֶם בֶּן הַבְּלִיַעַל אוֹ בַּת נַעֲוַת הִמַּרְדּוּת אֲשֶׁר מְלָאוֹ לִבּוֹ, אוֹ מְלָאָה לִבָּהּ, לַעֲשׁוֹת לַמֶּלֶךְ כֹּה!״

ּוֹבֶאֱמוֹר הַמֶּלֶדְ ״כֹּה!״ וַיַּגַּע בֹּהֶן יָדוֹ אֶל הַנֹּאד, כְּמַרְאֶה בְאֶצְבַּע: רְאוּ, מָה עֹוַלַלְתֶּם לַמֶּלֶדְ!

ֶרֶגַע הֶחֱרִישׁוּ הַדְּבוֹרִים, כִּי נִדְהָמוּ מְאֹד מִפַּחד הַמֶּלֶדְ וְגַעֲרָתוֹ; וְאוּלֶם בָּרָגַע הַשִּנִי הִתְאוֹשְׁשוּ מְעֵט, וַתַּעֲבֹר הָמְיָה חֲרִישִׁית מִמַּחֲנֶה אֶל מַחֲנֶה, הֶמְיַת מְבוּכָה וְתִּמְהוֹן לֵבָב; הוֹי, הוֹי, מִי וָמִי עֲשָׁה אֶת הַתּוֹעבָה? מִי הוּא זְ־זְּ־זֶה וְאֵי־זְ־זְּ־ זֵה הוּא?

ּוְעַד הֵם מְזַמְזְמִים חֶרֶש וּדְבוֹרָה קְטַנָּה הִתְנַשְּׂאָה מִקֶּרֶב הַמַּחֲנֶה, וַתִּישַׁר וַתָּעָף עַד לִפְנֵי הַמֶּלֶדְ וַתַּעֲמֹד וַתֹּאמֵר: ״הִנְנִי בְיָדָדְ, אֲדוֹנִי הַמֶּלֶדְ! אָנֹכִי הַחוֹטֵאת!״

״אַתְּ?! – נָהַם שְׁלֹמֹה כַכְּפִיר וְאַפּוֹ כְּלַפִּיד יִבְעָר – עַל אַף הַמֶּלֶדְ? וְלֹא יָגֹרְתְּ מִפְּנֵי הָאַף?״

״אַל בְּאַף, אֲדוֹנִי הַמֶּלֶדְ! חָלִיָלה לְבַת אֲמָתְדְּ מִפְּגֹע בְּזָדוֹן בְּאַף מְשִׁיחַ יְיָ, כִּי רַק מֵאנֶלֶת וִּמְבְּלִי דַעַת. וַאֲנִי דְבוֹרָה קְטַנָּה וְרַכָּה, יָמֵי מִסְפָּר, וּסְכָלָה, סְכָלָה אֲנִי מְאֹד. לֹא לָמַדְתִּי עוֹד דַּעַת לְהַבְחִין בִּין אַף לְפָרַח וּבִין אַף לְאַף. וְאַף כִּי אַף אֲדוֹנִי הַמֶּלֶדְ, אֲשֶׁר רֵיחַ לו כְּשׁוֹשָׁן וּמַרְאָה לוֹ כְּתַפּוּחַ. הֲתָחָשָׁב לִדְבוֹרָה בַּת לֹא בִּינוֹת לְחַשָּאת, אִם בְּשׁוּטָהּ אַחֲרֵי עִינֶיהָ חָמְדָה רָגַע אֶחָד בְּלִבָּהּ אַף נֶהְדָּר וּמְפֹּאָר כָּזֶה, וַתַּעִט אֵלָיו לָמֹץ מִמֶּנוּ קֹרֶט צוּף?״

בְּחֹמֶץ פְּנֵי הַמֶּלֶדְ נִגְלוּ כֹּה וָכֹה שְׁנַיִּם שְׁלֹשָׁה צִחְצוּחֵי דְבַש וַחֲצִי רֶגַע נִדְמָה כִּי בְאֶחָד מִן הַקְּמָטִים הַדַּקִים אֲשֶׁר מִסְּבִיב לְזָוִיוֹת שְׂפָתָיו כְּאִלוּ חָתְרָה לַעֲלוֹת גַּם בַּת־בַּת־שְׁחוֹק כָּל־שֶׁהִיא. אֵין זֹאת כִּי אִם יָשְׁרָה בַּת־הַדְּבוֹרָה הֶחָרוּצָה בְּעִינֵי הַמֶּלֶדְ. וְאוּלֶם הַמֶּלֶדְ זָכַר כְּרָגַע אֶת־עֻזּוּז אֵפּוֹ וַיִּרְעַם פְּנָיו וַיֹּאמַר:

״וּמַה בְפִידְ עוֹד, הַפּוֹחֶזֶת? רוֹאֶה אֲנִי כִּי שְׂפָתֵדְ אִתָּדְ. אֵין זֹאת כִּי אִם לָקַחַתְּ אֶת־לְשׁוֹנֵדְ מִזְּקֶנְתֵּדְ אֵשֶׁת לַפִּידוֹת, מְנוּחָתָהּ כַּבוֹד.״

וְהַדְּבוֹרָה הוֹסִיפָּה אֹמֶץ וַתְּדַבֵּר:

״וְלוּ יְהִי כִּי חָטָאתִי, הַאֵּין תִּפְאֶרֶת מְלָכִים נְשֹׁא פֶשַׁע? תִּקְטַן וְתִּצְעַר נָא אֵפּוֹא הַיּוֹם הַזֶּה בְּעִינִי הַמֶּלֶךְ גַּם חַפַּאת בַּת אֲמָתְךְ הַדַּלֶּה כִּקְטֹן שִּׁכְלָהּ וִּכְצְעֹר יָמֶיהָ וְהַאֲרַכְתָּ לָהּ אֶת־אַפְּךְ אַדְ הַפּעַם. וּמִי יוֹדֵע אִם לֹא יָבֹא יוֹם וּמָצָא אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ הַפֶּץ וֹמוֹעִיל גַּם בִּקְטַנַּת אֶרֶץ כָּמוֹנִי וַהֲשִּׁיבוֹתִי גְמוּל לַאֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ.״

הַדְּבָּרִים הָאֵלֶּה הִצְּהִילוּ כֹה אֶת־לֵב הַמֶּלֶךְ עַד כִּי סָרָה כִמְעַט מֵעָלָיו כל־רוּחוֹ הָרָעָה, וּבְתִתּוֹ קוֹלוֹ בִּשְּׁחוֹק עָנָה וַיֹּאמֵר: ״אִי עַזַּת מֵצַח? הֲבָדְ יִמְצָא הַמֶּלֶךְ חֵפֶץ וּמוֹעִיל? אִם אַתְּ תִּגְמְלִי לוֹ? נוּסִי כְרָגַע, וְאִם אַיִן...״

עוד הַדָּבָר בְּפִי הַמֶּלֶדְ וְהַדְּבוֹרָה הַקְּטַנָּה פָּרְשָׂה כְּנָפַיִם וְאֵינֶנָה.

וְאוּלֶם הַמֶּלֶדְ כַּאֲשֶׁר הֵחֵל לִצְחוֹק, צָחוֹק צָחַק עַד אֵין כֹּחַ, וַיּתְנוֹדֵד כְּלוּלֶב בְּיַד מְנַעְנְעוֹ מֵרֹב צְחוֹק, וּבְתָתּוֹ יָדָיו עַל חֵלֶצֵיו קַרָא:

״הוֹי, הוֹי, סַמְכוּנִי בָּאֲשִׁישׁוֹת! רַפְּדוּנִי בַּתַּפּוּחִים! הַשְּׁמֵעְתֶּם? הִיא תָּשִׁיב גְּמוּל לַמֶּלֶדְ!...״

וּכְטוֹב לֵב הַמֶּלֶך בִּצְחוֹקוֹ, וַיּשָּׁא גַם לְכָל־הַדְּבוֹרִים בַּצְבוּר הַדְּבוֹרָה הַקְּטַנָּה בַּת הַחַיִל וַיְּשַלְחֵן מֵעָלָיו בְּשָׁלוֹם. וְהַמֶּלֶךְ מָרַח בַּצְצַת הָרוֹפְאִים עַל אַפּוֹ אֶת־אֲשֶׁר מָרַח, וַיִּרֶפֵּא, וַיָּשָׁב אַפּוֹ וַיְהִי כְּבָרְאשׁוֹנָה. וּבְרֹב הַיָּמִים וְלֹא זָכַר הַמֶּלֶךְ אֶת־בַּת הַדְּבוֹרִים וַיִּשְׁכָּחֶנָה.

אאאבאגאדאהאואזאחאטאיאךאכאלאסאמאןאנאסאעאףאפאץאצאקאראשאתא באבבבגבדבהבובזבחבטביבדבכבלבםבמבןבנבסבעבףבפבץבצבקברבשבתב גאגבגגגדגהגוגזגחגטגיגדגכגלגםגמגןגנגסגעגףגפגץגצגקגרגשגתג דאדבדגדדדהדודזדחדטדידךדכדלדםדמדןדנדסדעדףדפדץדצדקדרדשדתד האהבהגהדהההוהזהחהטהיהדהכהלהםהמהןהנהסהעהףהפהץהצהקהרהשהתה ואובוגודוהוווזוחוטויודוכולוםומוןונוסועוףופוץוצוקורושותו זאזבזגזדזהזוזזוחזטזיזדזכזלזםזמזןזנזסזעזףזפזץזצזקזרושזתז תאחבת הדות החות זהת הטחית דה כחל הם המחות והסחעת והחצת קחרת שחת ה טאטבטגטדטהטוטזטחטטטיטדטכטלטםטמטןטנטסטעטףטפטץטצטקטרטשטתט יאיביגידיהיויזיחיטייידיכיליםימיןיניסיעיףיפיץיציקירישיתי דאדבדגדדדהדודזדחדטדידדדכדלדםדמדודנדסדעדףדפדאדצדקדרדשדתד כאכבכגכדכהכוכזכחכטכיכךכככלכםכמכןכנכסכעכףכפכץכצכקכרכשכתכ לאלבלגלדלהלולזלחלטלילדלכלללםלמלןלנלסלעלףלפלצלצלקלרלשלתל םאם בם גם דם הם ום זם חם טם ים דם כם לם םם מם ום נם סם עם ףם פם ץם צם קם רם שם תם מאמבמגמדמהמומזמחמטמימדמכמלמםממומנמסמעמףמפמץמצמקמרמשמתמ ואובוגודוהוווזוחוטויודוכולוםומווונוסועוףופוץוצוקורושותו נאנבנגנדנהנונזנחנטנינדנכנלנםנמנןנננסנענףנפנץנצנקנרנשנתנ סאסבסגסדסהסוסזסחסטסיסךסכסלסםסמסןסנסססעסףספסץסצסקסרסשסתם עאעבעגעדעהעועזעחעטעיעךעכעלעםעמעןענעסעעעףעפעץעצעקערעשעתע ףאףבףגףדףהףוףזףחףטףיףדףכףלףםףמףוףנףסףעףףפףץףצףקףרףשףתף פאפבפגפדפהפופזפחפטפיפךפכפלפספמפןפנפספעפףפפפץפצפקפרפשפתפ ץאאבאגאדץ האואזאחאטאיאדץ כאלץ פאמאואנאסאעאף אפאאאצאקאראשאתא צאצבצגצדצהצוצזצחצטציצדצכצלצםצמצןצנצסצעצףצפצץצצקצרצשצתצ קאקבקגקדקהקוקזקחקטקיקדקכקלקםקמקןקנקסקעקףקפקץקצקקקרקשקתק רארברגרדרהרורזרחרטרירדרכרלרםרמרןרנרסרערףרפרץרצרקררשרתר שאשבשגשדשהשושזשחשטשישךשכשלשםשמשןשנשסשעשףשפשץשצשקשרשששתש תאתבתגתדתהתותזתחתטתיתדתכתלתםתמתותנתסתעתףתפתץתצתקתרתשתתת

> Hebrew height figures 1234567890 אלו ספרות בגובה העברית Latin height figures 1234567890 ואלו ספרות בגובה הלטינית

"כל ימי - כך מספר בנימין השלישי בעצמו - כל ימי נתגדלתי בק"ק בטלון, דמתקריא טונוידיבקה, בה היתה הורתי ולידתי, בה למדתי ודעה קניתי, ובה נשאתי, למזל-טוב, את זוגתי הצנועה מרת זלדה תחיה." בטלון היא עיר קטנה באחד המקומות הנשכחים מרגל אדם, ודבר אין לה כמעט עם הישוב, וכשיזדמן לשם פעמים אחד מעוברי־דרך, משגיחים לו מן החלונות ומציצים מן החרכים, משתוממים ומשתאים: מי הוא זה ומאין זה, מה לו פה ומי לו פה, ולמה נתכוון בביאתו? מפני שביאה בעלמא בלא כלום אי אפשר, וכי לחנם נושא אדם את רגליו והולך ובא על לא דבר! מסתמא יש דברים בגו, ואין המקרה הזה אומר אלא דרשני - הבה נתחכמה לו!... והנה המולה וקול דברים ובטלונים נאספים - זה בא בחכמתו וזה בבקיאותו בהויות־העולם, ולהשערות וסברות אין קץ. ישישים עומדים ומספרים לדוגמא מעשה בפלוני ופלוני שנזדמנו לקק"ם בשנת כך וכך. מנבלים את פיהם במילי־דבדיחותא, שהשתיקה יפה להן. הגברים מחזיקים איש בפאת־זקנו ומשחקים; זקנות עושות עצמן כוע־ סות וגוערות בהלצנים בנזיפה וגיחוד כאחד: נשים צעירות משפילות ראשו, יד לפה ושוחסות בתרועה. השיחה בענין זה מתגלגלת מבית לבית, ככדור של שלג, ובדרך הלוכה היא מתגדלת יותר ויותר עד שהיא מתגלגלת ובאה ללשכת אחורי התנור בבית־המדרש, לאותו מקום שהוא מקלט לכל מיני שיחות וסודות בעסקי משפחה, במילי־ דשמיא ובמילי־דעלמא - בעניני המדינות, בשומת עשרו של קורח ורכושו של רוטשילד ושאר הנגידים המפורס־ מים, ובספורי־מעשיות על עשרת השבטים ועל "היהודים האדמונים" וכיוצא בהם - ושם יעיין בהם ועד מיוחד של בטלנים יהודים בעלי־צורה, שמפקירים נשיהם ובניהם ועוסקים בכל הענינים הללו באמת ואמונה, שלא על מנת לקבל שכר על טרחם ועמלם אפילו פרוטה אחת. מלשכת אותו בית־דין של מטה הענינים הולכים פעמים ועולים לבית־דין של מעלה על האיצטבא העליונה בבית־המרחץ ונחתכים שם במותב פני העיר ובעלי־הבתים החשובים. התוגר כמעט שלא היה נפגע פעם אחת בישיבה של מעלה זו, ואלמלא פרקליטים אחדים שהיו לו שם אותה שעה מי יודע מה היה בסופו, ורוטשילד העלוב אף הוא כמעט שלא הפסיד בענין רע ממון הרבה, כדי עשרה או עשרים מיליון, ונעשה נס ונתגברה החמימות על האיצטבא העליונה בהיסח־הדעת והיתה שעת רצון לזכות אותו בריווח מרובה של אלפי־אלפים אדומים בבת־אחת!

ובעצמם בני העיר בטלון רובם ככלם אביונים גדולים וקבצנים נוראים, לא עליכם, אבל הכל מודים שהם אביונים שמחים, קבצנים טובי־לב, ובעלי־בטחון משונים. כשאתה שואל את הבטלוני: רבי יהודי, במה אתה עוסק וממה אתה ניזון? הוא עומד מבולבל ואינו יודע מה להשיב. ולאחר שנתישבה דעתו עליו הוא משיב לך בגמגום כהאי לישנא:

- ניזון, ממה אני ניזון, למשל? הבל הבלים! יש אלהים, אומר אני לך, למשל, היושב וזן את כל בריותיו בטובו הגדול. מזון לא חסר ואל יחסר לנו, אומר אני לך, למשל.
 - אף על פי כן עסקך במה? איזו אומנות או פרנסה מן הפרנסות בידיך?
- יהי שם ה' מבורך. אני, כשם שאני לפניך בקומתי וצביוני, למשל, מתנה טובה יש לי מאת השם יתברך: פרקי נאה וקולי נעים! והריני עובר לפני התבה ומתפלל מוספים בימים הנוראים באחת העירות בסביבה זו. מוהל אומן אני ונוקד מצות, שאין דוגמתי בעולם, ופעמים מזווג זווגים אני, גם אחוזת־עולם לי כמו שאתה רואה אותי, למשל מקום לשבתי בבית הכנסת. אגב יש עמי בביתי יהא נא הדבר כמוס עמנו מעט משקה, למשל, יי"ש למכירה, שממשיך לי שפע פורתא, גם עז חולבת לי, אל תשלט בה עינא בישא, ואף היא תשפיע לי מעט מדדיה, וגם יש גואל קרוב לי בסביבה זו, איש אמיד ואדם חשוב, ואף הוא חונן ונותן, באונס או ברצון, וחוזר ונותן בשעת הדחק. וחוץ לזה אני אומר לך, למשל, הבורא יתברך שמו הוא אב הרחמים וישראל רחמנים בני רחמנים, אומר אני לך, למשל, ומה יתאונן אדם חי!...

אף על זה ראויים הבטלונים לשבח, שהם שמחים בחלקם ואינם מן המהדרין כל כך באכילה ובהלבשה. אפילו אם הקפוטה של שבת, למשל, קרועה ומדולדלת ושוליה מזוהמים בטיט - אין חוששין לכך, העיקר שהיא בגד משי ומבהקת, ואם היא נעשית ככברה קרעים־קרעים בכמה מקומות והעור מציץ בהם, מה איכפת לנו, ולמאי נפקא מינה? מי פתי יעמד ויסתכל בזה? ולא יהא זה כ"פיאעטס" – במה גרע כחו של עור־הגוף מעקבות מגולין, וכי תפוח־עקבו של אדם לאו עור ובשר הוא? פת קיבר ותבשיל של גריסין למי שיש לו - סעודה מספקת וטו־ בה היא, ואין צורך לומר "חלה" של סולת נקיה עם צלי "רוסילפלייש" בערב־שבת, למי שזוכה לכך, זהו ודאי מאכל מלכים, שאין בעולם יפה ממנו. וכשאתה עומד לפניהם ומספר, למשל, בשאר מטעמים ומיני מזונות, מלבד דגים ורוטב וצלי־קדירה ולפת, הרי דבריך נראים להם תמוהים ומשונים, וכל אחד מלגלג ואומר בדברי־ חידודין כאלו אתה שוטה ומשטה בהם בדברי־הבאי - עורבא פרח, שכוי פרח באויר והטיל ביצה! חרוב שניטל לברכה בחמשה עשר בשבט, זהו אצלם המשובח בפירות הארץ, שאין כיוצא בו. כיון שרואים אותו - זכר ארץ־ ישראל לפניהם בא, מסתכלים ומסתכלים בו ונאנחים, עיניהם ליה ואומרים: הוי, ותוליכנו, אבינו אב הרחמן, קוממיות - קוממיות בכל דקדוקיה וכונותיה, לארצנו - שהחרובין מאכל עזים שם... ומעשה אדם מישראל, שהביא פעם אחת למקומנו תמר, ויהי לפלא, והיו כל בני העיר, למקטנם ועד גדולם, רצים לראותו. נטלו את החומש והראו בו באצבע, שהתמר, תמר זה, כתוב בתורה! אטו מילתא זוטרתא היא, זה התמר הרי הוא מארץ־ ישראל!... הביטו לו - וארץ־ישראל נצנצה במחזה לנגד פניהם: הנה עוברים את הירדן! הנה מערת המכפלה! הנה קבר רחל אמנו! הנה כותל-מערבי! הנה טובלים ושולקים ביצים בחמי-טבריא! הנה עולים על הר-הזיתים, אוכלים חרובים ותמרים עד בלי די, ונותנים לתוך הכלים מלא חפנים מעפר הארץ!... אוי, אוי, היו נאנחים,

וְיָהָי הַיּוֹם וַיִּשְׁכֵּב שְׁלֹמֹה תַּחַת תְּאָנָה בְגַנּוֹ, לָנוּם אֶת־תְּנוֹמֵת הַצְּהֶרַיִם, וּשְׁנֵי שׁוֹמְרֵי רֹאשׁוֹ עוֹמְדִים עָלָיו דּוֹמֶם מְרַאֲשׁוֹתָיו וּמְנַפְנְפִים בְּמְנִיפּוֹת,לְהָשִׁיב מֵעָלָיו אֶת־הַזְּבוּבִים. וַיְהִי אַךְ נֶאֶחְזוּ שְׁמוּרוֹת עִינִי הַמֶּלֶךְ וַתַּעֲבֹר דְּבוֹרָה קְשׁוֹטֵּטֶת, וְהִיא לֹא הִשְׁנִּיחָה בַּמְנִיפּוֹת, וַתָּרֵד וַתִּשֵׁב עַל אַף הַמֶּלֶךְ וַתַּעַקְצְהוּ. וַיִּיקֵץ שְׁלֹמֹה וַיִּתַר מִמְקוֹמוֹ. וַיְבַקְשׁ הְעֹבְיה לֹוֹ, וַיִּחַר אַפּוֹ. כִּי חַד הַכְּאֶב מְאֹד - כְּפִי הַמַּאֲכֶלֶת! וְנֵב אַפּוֹ בָּצֶק וַיָּאְדֵּם כְּרְמוֹן. וַיְבַקְשׁ שְׁלֹמֹה נֵיִיבְר לְּיָשְׁה לוֹ, וַיִּחַר אַפּוֹ. כִּי חַד הַכְּאֶב מְאֹד - כְּפִי הַמַּאֲכֶלֶת! וְנֵבְשְׁה עַל נַבְּשָׁה וֹתְנִבְיה הַיְבְּעָה עַל נַבְּשָׁה וַיְמַשֵּׁשׁ – וְאֵינֶנָה, כִּי עַד כֹּה ועַד כֹּה וְתַדְּכוֹחְ, נִמְלְטָה עַל נַבְּשָׁה וַתְּבֵּיוֹ הָבְּנִיוֹ הָבְּנִיוֹ הַבְּנִיוֹ הַבְּנִיוֹ הַבְּנִיוֹ הָבְּנִיוֹ הַבְּנִיוֹ הַבְּנִיוֹ הַבְּנִיוֹ הַבְּנִיוֹ הַבְּנִיוֹ הְבְּנִיוֹ הְבְּנִיוֹ הָבְּנִיוֹ הָבְּנִיוֹ הָבְּבְּעִבְּוֹ וְכָל־בָּנְיוֹ הָבְּרָבוֹ וְכָל־בָּנְיוֹ הְבְּכוֹת מִבְּעָר תֹּבְּילְ תִוֹבְנוּ תְּנִבְה מֵּרֶנֵע לְּרָבָע, וַיִּבְּרְב, עַד הֵיוֹתוֹ כְקשׁוֹה בִּיבְ מְעָלֶבְ תוֹבְבּוֹ הְבָּבְיוֹ הְיִבְּיִי הָבְּיִי הָבְּכִיוֹ הִבְּיִם בְּעִים וְצְבָּה מֵרֶנְעִי לְּנָבְיוֹ הְבָּבְיוֹ הְבְּבְּיִי הְבְּבְּיִי הְבָּבְיוֹ הְבְּבְיּנִי הְבִּי הְבְיִבּיוֹ הְבְּבְיוֹ הְבִּבּי הְיִבְּיִי הְבְּבְיִים בְּמְבְּיוֹ הְבְּבְיוֹם בְּבִיים בְּבְּיִים בְּבְּיוֹם בְּבְיִים בְּבְּעִבּיה וְבִיּבְּבְייִם בְּבְּלְיה בְּיִבְּבְּיוֹבְּעְיִים בְּבְּבְיִים בְּבְּיִבְבְּמְעִבּיוֹ בְּבְבְיוֹ בְּבְּבִים בְּבְּבְיוֹם בְּבְּיִבְיים בְּבְּבְיִים בְּבְּיבְבְיוֹ בְּבְבְּלְים בְּבְּיוֹם בְּבְּבְּיְיבְּבְּים בְּבְּיוֹם בְּבְּיוֹב בְּעְבְיוֹב בְּעְבְיוֹב בְּיבְנְיבוֹים בְּיִים בְּעְיבְּה וְיִיבְים בְּיִים בְּיְיִים בְּבְּיוֹים בְּבְּבְיוֹים בְּבְּיוֹים בְּבְיוֹי בּוּבְעְיִבְּים בְּבְנִיוֹם בְּבְּבְּיוֹ בְּבְּבְּים בְּבְּים בְּבְּיוֹי בְּבְּיִים בְּיִבְּים בְּבְּבְיוֹי בְּבְּיִים בְּבְיוֹיבְיבְּים בְּבְבְיוֹי בְּיוֹים בְּבְּבְּיים בְּבְּבְיִיבְּבְים

אָז יְצֵּנֶה הַמֶּלֶךְ בַּחֲמֶתוֹ לְהַבְּהִיל אֵלֶיו אֶת־כָּל־הַדְּבוֹרִים וְאֶת־כָּל־הַצְּרָעִים וְאֶת־כָּל־הַגּּזִים וְאֶת־כָּל־הַצָּלּ־הַצְּרָעִים וְאֶת־בָּל־הַגּּזִים וְאֶת־בָּל־הַבּּקוֹת הַדֵּקוֹת וְהַדַּקוֹת מְן הַדַּקוֹת אֲשֶר בְּנֵנוֹ ואֲשֶר בְּכָל־סְבִיבוֹתָיו, הַקְּרוֹבִים וְהָרְחוֹקִים. נַיֶּהְרוּ מִקְנִיהֶם וְמָכַּוְרוֹתִיהֶם כָּל־הַדְּבוֹרִים וְכָּל־הַצְּרָעִים וְכָּל־הַיַּתוּשִׁים וְכָל־יֶתֶר בְּנֵי הַזַּמְזוֹמִים לְמִינִיהֶם, וַיִּנְהְרוּ מֵּלְהָרִי מְלָּבָּה וְכָּלִם הְנִיתוּ הֲמוֹנִים הְמוֹנִים, כְּכוֹרְבֵּי הַשְּׁמִים, בְּיִלְבִי הַלְּבָּה וּנְהָלִם הִוֹמִים, וְכָלֶם מְזִמְזְמִים, וְכָלֶם שׁוֹקְקִים, מִשְּׁתָּאִים מֵּלְכָּה וּנְחִילְהָ, מַחֲנָה וְּנְלָם שׁוֹקְקִים, מִשְׁתָּאִים לְּדַצַת: מָה־זְּ־זָה וְעַל מַה־זְּ־זֶה וְעַל מָה־זְּ־זָה?

ּוְהַמֶּלֶדְ בַּחֲרוֹת אַפּוֹ רָקַע בְּרֶגֶל וַיִּקְרָא:

"הַס!"

וְדִמְמַת אֱלֹהִים נָפְלָה פִּתְאֹם בְּכָל־הַמַּחֲנוֹת. אֵין נוֹדֵד כָּנָף וּמְזַמְזֵם. אָז הִכִּירוּ וַיֵּדְעוּ כֻלָּם כִּי אָכֵן נָּדוֹל וְעָצוּם הָאַף, עַצוּם וְרַב עַד מִאד.

וְאַף הַמֶּלֶךְ פָּשָׁה בִּינָתַים הוֹסֵף וּפָשֹׁה וַיְהִי כְּנֹאד מְמֻלָּא עַד שֹׁפָתוֹ חַדוּדֵי זְכוּכִית וּמְחָטִים דַּקִּים וְלוֹהֲטִים הַבּּוֹקְעִים לָצֵאת. וַיִּצְעַק הַמֶּלֶךְ בִּכְאָבוֹ וּבַחֲמַת אַפּוֹ הַבּוֹעֵר:

״מִי בָכֶם בֶּן הַבְּלִיַעל אוֹ בַּת נַעוַת הִמַּרְדּוּת אֲשֶׁר מְלָאוֹ לְבּוֹ, אוֹ מְלָאָה לְבָּה, לַעֲשׁוֹת לַמֶּלֶךְ כֹּה!״

ּוֹבֶאֱמוֹר הַמֶּלֶדְ ״כֹּה!״ וַיַּגַּע בֹּהֶן יָדוֹ אֶל הַנֹּאד, כְּמַרְאֶה בְאֶצְבַּע: רְאוּ, מָה עֹוַלַלְתֶּם לַמֶּלֶדְ!

ֶרֶגַע הֶחֶרִישׁוּ הַדְּבוֹרִים, כִּי נִדְהָמוּ מְאֹד מִפַּחד הַמֶּלֶךְ וְגַעֲרָתוֹ; וְאוּלֶם בָּרֶגַע הַשֵּנִי הִתְאוֹשְׁשוּ מְעֵט, וַתַּעֲבֹר הָמְיָה חַרִישִׁית מִפַּחֲנֶה אֶל מַחֲנֶה, הֶמְיַת מְבוּכָה וְתִּמְהוֹן לֵבָב; הוֹי, הוֹי, מִי וָמִי עֻשָּׁה אֶת הַתּוֹעֵבָה! מִי הוּא זְ־זְ-זֶה וְאֵי־זְ־ זּ־זֹה הִוּא!

ּוְעַד הֵם מְזַמְזְמִים חֶרֶש וּדְבוֹרָה קְטַנָּה הִתְנַשְּׁאָה מִקֶּרֶב הַמַּחֲנֶה, וַתִּישַׁר וַתָּעָף עַד לִפְנֵי הַמֶּלֶדְ וַתַּעֲמֹד וַתֹּאמֵר: "הִנְנִי בְיָדְדָ, אֲדוֹנִי הַמֶּלֶדְ! אָנֹכִי הַחוֹטֵאת!"

״אַתְּיּ! - נָהַם שְׁלֹמֹה כַכְּפִיר וְאַפּוֹ כְּלַפִּיד יִבְעָר - עַל אַף הַמֶּלֶדְיּ וְלֹא יָגֹרְתְּ מִפְּנֵי הָאַףיּ

״אַל בְּאַף, אֲדוֹנִי הַמֶּלֶדְ! חָלִיָלה לְבַת אֲמֶתְדְּ מִפְּגֹעַ בְּזָדוֹן בְּאַף מְשִׁיחַ יְיָ, כִּי רַק מֵאנֶלֶת וּמִבְּלִי דַעַת. וַאֲנִי דְבוֹרָה קְטַנָּה וְרַכָּה, יָמֵי מִסְפָּר, וּסְכָלָה, סְכָלָה אֵנִי מְאֹד. לֹא לָמֵדְתִּי עוֹד דַּעַת לְהַבְּחִין בִּין אַף לְפָרַח וּבִין אַף לְאַף. וְאַף כִּי אַף אֲדוֹנִי הַמֶּלֶדְ, אֲשֶׁר רֵיחַ לו כְּשׁוֹשָׁן וּמַרְאָה לוֹ כְּתַפּוּחַ. הֲתָחָשֵׁב לִדְבוֹרָה בַּת לֹא בִּינוֹת לְחַשָּאת, אִם בְּשׁוּטָהּ אַחֲרֵי עִינֶיהָ חָמְדָה רָגַע אֶחָד בְּלִבָּהּ אַף נָהְדָּר וּמְפֹּאָר כָּזֶה, וַתַּעֵט אֵלָיו לָמֹץ מִמֶּנוּ קֹרֶט צוּף?״

בְּחֹמֶץ פְּנֵי הַמֶּלֶךְ נְגְלוּ כֹּה וָכֹה שְׁנַיִּם שְׁלֹשָׁה צִּחְצוּחֵי דְבַש וַחֲצִי רָגַע נִדְמָה כִּי בְאֶחָד מִן הַקְּמָטִים הַדַּקִים אֲשֶׁר מִסְבִיב לְזָוִיוֹת שְׁפָתָיו כְּאָלוּ חָתְרָה לַעֲלוֹת גַּם בַּת־בַּת־שְׁחוֹק כָּל־שֶׁהִיא. אֵין זֹאת כִּי אִם יָשְׁרָה בַּת־הַדְּבוֹרָה הֶחָרוּצָה בְּעִינֵי הַמֶּלֶךָ. וְאוּלֶם הַמֶּלֶךְ זָכַר כְּרָגַע אֶת־עֲזוּזֹ אֵפּוֹ וַיִּרְעֵם פָנָיו וַיֹּאמֵר:

״וּמֵה בְפִיךְ עוֹד, הַפּוֹחֶזֶת? רוֹאָה אֲנִי כִּי שְּׁפָתֵךְ אִתָּךְ. אֵין זֹאת כִּי אִם לָקַחַתְּ אֶת־לְשׁוֹנֵךְ מִּזְּקֶנְתֵּךְ אֵשֶׁת לַפִּידוֹת, מְנוֹחָתֵהּ כָּבוֹד.״

וְהַדְבוֹרָה הוֹסִיפָּה אֹמֶץ וַתְּדַבּר:

״וְלוּ יְהִי כִּי חָטָאתִי, הַאֵּין תִּפְּאֶרֶת מְלָכִים נְשֹׁא פֶשַׁע? תִּקְטַן וְתִּצְעַר נָּא אֵפוֹא הַיּוֹם הַזֶּה בְּעִינִי הַמֶּלֶךְ גַּם חַפַּאת בַת אֲמָתְךְּ הַדַּלָּה כִּקְטֹן שִּכְלָה וִּכְצְעֹר יָמֶיהָ וְהַאֲרַכְתָּ לָהּ אֶת־אַפְּךְ אַךְ הַפּעַם. וּמִי יוֹדֵע אִם לֹא יָבֹא יוֹם וּמְצָא אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ חֵפֶץ וּמוֹעִיל גַּם בִּקְטַנַּת אֶרֶץ כָּמוֹנִי וַהֲשִׁיבוֹתִי נְמוּל לַאֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ.״

הַדְּבָּרִים הָאֵלֶה הִצְהִילוּ כֹה אֶת־לֵב הַמֶּלֶךְ עַד כִּי סָרָה כִמְעַט מֵעָלָיו כֹל־רוּחוֹ הָרָעָה, וּבְתִּתּוֹ קוֹלוֹ בִּשְּׂחוֹק עַנְה וַיֹּאמֵר:

״אִי עַזַּת מֵצַח? הֲבָדְ יִמְצָא הַמֶּלֶדְ חֵפֶּץ וּמוֹעִיל? אָם אַתְּ תִּנְמְלִי לוֹ? נוֹסִי כְרֶגַע, וְאָם אַיִּן…״

עוד הַדָּבָר בְּפִי הַמֶּלֶדְ וְהַדְּבוֹרָה הַקְּטַנָּה פָּרְשָׁה כְּנַפַיִם וְאֵינֵנָה.

וְאוּלֶם הַמֶּלֶדְ בַּאֲשֶׁר הַחֵל לִצְחוֹק, צָחוֹק צָחַק עַד אֵין כֹּחַ, וַיּתְנוֹדֵד כְּלוּלֶב בְּיַד מְנַעְנְעוֹ מֵרֹב צְחוֹק, וּבְתָתּוֹ יָדָיו עַל חֲלֶצֵיו קָרָא:

״הוֹי, הוֹי, סַמְכוּנִי בָּאֲשִׁישׁוֹת! רַפְּדוּנִי בַּתַּפּוּחִים! הַשְּׁמֵעְתֶּם? הִיא תָּשִׁיב גְּמוּל לַמֶּלֶדְ!...״

וּכְטוֹב לֵב הַמֶּלֶךְ בִּצְחוֹקוֹ, וַיִּשָּׁא גַּם לְכָל־הַדְּבוֹרִים בַּצְבוּר הַדְּבוֹרָה הַקְּטַנָּה בַּת הַחַיִּל וַיְּשַּלְחֵן מֵעָלָיוֹ בְּשָׁלוֹם. וְהַמֶּלֶךְ מָרַח בַּצְצַת הָרוֹפְאִים עַל אַפּוֹ אֶת־אֲשֶׁר מָרַח, וַיִּרְפֵּא, וַיָּשָׁב אַפּוֹ וַיְהִי כְּבָרְאשׁוֹנָה. וּבְרֹב הַיָּמִים וְלֹא זָכֵר הַמֶּלֶךְ אֶת־בַּת הַדְּבוֹרִים וַיִּשְׁכָּחָנָה.